

РЕШЕНИЕ

№ 3408

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-Д, в закрито заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Стойкова

като разгледа докладваното от Красимир Мазгалов Въззивно гражданско дело № 20221100509763 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.278 и сл. ГПК, вр.чл. 437, ал. 4 ГПК.

Образувано е по частна жалба на Д. Н. Я. и И. Т. Я. срещу разпореждания от 13.06.2022г. и от 15.06.2022г. по изп.д.№20229240400619 по описа на ЧСИ Г.К. №924 на КЧСИ, с които са оставени без уважение възражения на длъжниците срещу приетото адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на вискателя и размера на дължимата пропорционална такса по т.26 от ТТРЗЧСИ.

Жалбоподателите излагат оплаквания за неправилност на обжалваните разпореждания. Твърдят, че са заплатили дължимите суми незабавно след получаване на поканата за доброволно изпълнение и представителството по делото се е изразило само в подаване на молба за образуване на дело, като не са предприети никакви процесуални действия от страна на вискателя и пълномощника му. Отделно излагат, че в случая е налице злоупотреба с право, тъй като вискателят също е адвокат по професия (главницата по делото е възнаграждение за процесуално представителство в качеството и на особен представител на страна по гражданско дело) и притежава компетентността сама да изготви молба за образуване на изпълнително дело. Твърдят също така, че на 05.05.2022г. и на 11.05.2022г. са изпратили на електронната поща на кредитора искане да посочи банкова сметка за заплащане на дължимата главница по изпълнителния лист преди образуване на изпълнително дело, на което последната не е отговорила. Претендират отмяна на обжалваните актове на ЧСИ, изключване или намаляване на адвокатското възнаграждение, както и на пропорционалната такса по т.26 от ТТРЗЧСИ.

Взискателят в подадения в срок отговор на частната жалба оспорва същата като неоснователна и излага подробни съображения в тази връзка.

Постъпили са мотиви на ЧСИ, според които жалбата е допустима, но неоснователна.

Като взе предвид изложеното в жалбата, мотивите на ЧСИ и материалите по приложеното копие на изпълнителното дело, съдът намира следното от фактическа и правна страна:

Изпълнително дело №20229240400619 е образувано по молба на взискателя Л.Ц., чрез пълномощник адв.Б.В. на 27.05.2022г.

С молбата за образуване на изпълнителното дело са посочени изпълнителни способности за пор на банкови сметки, вземания и дружествени дялове, възбрана на недвижими имоти.

Към молбата е приложен договор за правна защита и съдействие с уговорено и заплатено възнаграждение в размер на 350 лева.

С две постановления от 31.05.2022г. ЧСИ е приел разноски по изпълнителното дело, включително адвокатско възнаграждение от общо 350 лева и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ в размер на общо 95,76 лева.

На 31.05.2022г. са изпратени запорни съобщения до няколко търговски банки.

На 06-08.06.2022г. длъжниците са заплатили изцяло дължимите по изпълнителното дело суми, видно от приложените вносни бележки.

На 07.06.2022г. е постъпило възражение от длъжниците срещу приетия размер на адвокатското възнаграждение за представителя на взискателя и начислените такси по т.26 от ТТРЗЧСИ.

С обжалваните разпореждания възражението е оставено без уважение.

При служебна проверка за допустимост на жалбата настоящият съдебен състав намира, че същата е **допустима** като подадена срещу подлежащ на обжалване акт от страна по делото, която има интерес да обжалва акта, и в срока по чл.436, ал.1 ГПК.

Разгледана по същество, частната жалба е частично основателна.

В разпоредбата на чл.78 ал.1 ГПК е предвидено, че длъжникът дължи заплащането на разноските на взискателя за възнаграждение за един адвокат. Неоснователни са доводите на жалбоподателите, че не дължат изобщо заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение. Личността на процесуалния представител или на взискателя не е установена като критерий от значение за отговорността за разноски по чл.78 ГПК. Целите на НМРАВ са да прогласи принципа, че адвокатът има право на възнаграждение за извършената от него работа, независимо от вида и спецификите на делото, както и да установи минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което не могат да бъдат споделени доводите за злоупотреба с право от страна на взискателя. Доколкото всяка страна в което и да е съдебно производство има право да бъде представлявана, то и сключването на договор за правна защита и съдействие от адвокат с друг адвокат не би могло да накърни общоприетите морални норми, респ. добрите нрави или да се приеме за

злоупотреба с право.

Настоящият съдебен състав намира, че сложността на делото не предполага възлагане в тежест на длъжниците на разноси на взыскателя за адвокат над минималния размер по Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Процесуалният представител на взыскателя е извършил едно фактическо действие – подал е молба за образуване на изпълнително производство, в която е възложил на ЧСИ да образува изпълнително дело, да проучи имущественото състояние на длъжниците и е посочил изпълнителни способности. Сезирането на ЧСИ с конкретен изпълнителен способ е условие за редовност на молбата на взыскателя, поради което първоначалното посочване на изпълнение следва да се счита за основание за начисляване на адвокатско възнаграждение само за образуване на изпълнително дело по т.1 на чл.10 НМРАВ, а не и по т.2 на същата разпоредба. В чл.426 ал.2 изр.2 ГПК е предвидено, че в течение на производството взыскателят може да посочва и други начини на изпълнение, като в такива случаи е предвидено да бъдат начислявано адвокатско възнаграждение по т.2 на чл.10 НМРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания. Двата вида адвокатско възнаграждение по т.1 и т.2 са самостоятелни по своето основание и ред за определяне на техния размер, което е обусловено от спецификата на всяко конкретно изпълнително производство. Законът дава изрична възможност на длъжника да погаси дълга си в срока за доброволно изпълнение, което прави ненужна защитата на взыскателя с предприемането на изпълнителни действия по него.

В процесния случай съдебният изпълнител е приложил един принудителен изпълнителен способ – заповед на банкови сметки. Следва да се вземе предвид и процесуалното поведение на съдебния изпълнител в случая, който не е дал възможност на длъжниците доброволно да погасят задълженията си по изпълнителния титул. Смисълът, заложен в правната норма на чл.507 ГПК, е да се обезпечи вземането, предмет на изпълнителния титул, но и да се даде възможност на длъжника да плати в срока за доброволно изпълнение. Затова заповедта на вземания по банкови сметки по същността си е „обезпечителна“. Едва при липса на доброволно изпълнение след изтичане на законовия 14-дневен срок съдебният изпълнител има правомощието да иска да му бъдат преведени заповеданите суми, да извършва разпределение и да изплаща събраните суми, аргумент за което е разпоредбата на чл.428 ал.2 ГПК, според която поканата съдържа името и адреса на взыскателя и предупреждение към длъжника, че ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение. Преди изтичане на 14-дневния срок ЧСИ е наложил заповед на банкови сметки с разпореждане да му бъдат преведени указаните суми и е получил същите по сметката си. В срок за доброволно изпълнение законът позволява на съдебния изпълнител единствено да налага мерки за обезпечаване на дълга, без да извършва имуществено размятане. Тъй като в срока за доброволно изпълнение са събрани дължимите суми (както по силата на наложените заповеди, така и чрез извършените от длъжниците плащания), то последващи изпълнителни действия

не са искани от вискателя и не са предприемани от ЧСИ. С оглед процесуалното поведение на страните и на ЧСИ, и при съобразяване с обстоятелството, че процесното изпълнително дело не се отличава нито с фактическа, нито с правна сложност, следва да се заключи, че в тежест на длъжниците следва да бъдат възложени разноски за дължимо на вискателя адвокатско възнаграждение съобразно минималните размери, предвидени в НМРАВ. В настоящото производство е налице основание за начисляване на адвокатско възнаграждение само за образуване на изпълнително дело, но не и за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания.

Предвид изложеното адвокатското възнаграждение на вискателя следва да бъде събрано само за претендираното на основание чл.10 т.1 НМРАВ, поради което настоящия съдебен състав го намалява на сумата от 200,00 лв.

Разпоредбата на т.26 ТТР към ЗЧСИ ясно сочи, че визираната в нея пропорционална такса се събира върху събраната сума, а съгласно разпоредбите на чл.78 ал.1 т.1 и чл.83 ал.1 ЗЧСИ таксите по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия, като пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес. Заплатеното от вискателя адвокатско възнаграждение за защитата в изпълнителното производство, представлява направени от него разноски по изпълнението, които са за сметка на длъжника съгласно чл.79 ал.1 ГПК, поради което те се събират наред и заедно със сумите по изпълнителния лист чрез съответното изпълнително действие (решение №278/25.06.2012 г. по гр.д. №414/2012 г., IV ГО на ВКС).

Поради това направените от вискателя разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство, се включват както в понятието „материален интерес“ по смисъла на чл.83 ал.1 ЗЧСИ, така и в понятието „събрана сума“ по смисъла на т.26 ТТРЗЧСИ (която е събрана чрез извършването на съответното изпълнително действие - чл.78 ал.1 т.1 ЗЧСИ). Общо дължимата сума по изпълнителния лист е в размер на 448лв. Съгласно т.26 Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители за изпълнение на парично вземане се събира такса върху събраната сума, като в конкретния случай същата следва да се определи по правилото на б.,б“ – 77,76 лв. с ДДС.

Предвид изложеното размерът на пропорционалната такса е неправилно определен от съдебния изпълнител и следва да бъде намален от 95,76 лева на 77,76 лв. с ДДС.

Предвид изложените мотиви настоящият въззивен състав приема, че ЧСИ неправилно е постановила отказ за намаляване на размера на адвокатското възнаграждение, поради което размерът му следва да бъде намален на сумата от 200,00 лв., а пропорционалната такса по т.26 ТТРЗЧСИ – на сумата от 77,76 лв. с ДДС.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на длъжниците Д. Н. Я. и И. Т. Я. **разпореждания от 13.06.2022г.**

и от 15.06.2022г. по изп.д.№20229240400619 по описа на ЧСИ Г.К. №924 на КЧСИ, с които са оставени без уважение възражения на длъжниците срещу приетото адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на вискателя и размера на дължимата пропорционална такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, и вместо това постановява:

НАМАЛЯВА разносните, поставени в тежест на длъжниците Д. Н. Я. и И. Т. Я. за възнаграждение за процесуално представителство на вискателя Л.Ц., от 350 лв. на 200 лв., както и пропорционалната такса по т.26 ТТР към ЗЧСИ от 95,76 лева на 77,76 лв. с ДДС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____